

Johan Raspe: stevige confrontatie met cd

Johan Raspe aan de boorden van het Zuidlaardermeer. / © NvhN/Jan Zeeman

Een man van eenenvijftig kijkt terug. Een beetje filosoferen op muziek is lekker. Zeker als je de kans pakt dat in je eigen taal te doen. In het Gronings dus. Johan Raspe presenteert een nieuwe cd met veertien stukken, voor het grootste deel eigen composities. Een beetje weemoed over wat was en niet meer is. Zoals het (gesloopte) Centrum Theater in Sappemeer, dat ooit het middelpunt was van alles en iedereen die in de provincie Groningen muziek maakte. De tijd van country en rock & roll.

Johan Raspe typeert met *Ik goa mien aigen weg* wat hij eerlijk voelt aan emotie en weemoed. "Ieder mens moet zijn eigen weg gaan, proberen een plaats op te bouwen in de maatschappij. Waarschuwingen en goede raad van anderen mag je niet in de wind slaan, maar uiteindelijk moet je zelf beslissen."

De titelsong op tekst en muziek van An Kuiper vertelt zijn verhaal. In andere nummers komen Fries Wolma, Ede Staal, H. Puister, D. van Vliet, Sim Noordhof en Chris Ridenberg als auteurs aan bod.

Een zeer persoonlijke schijf, met name als Johan Raspe zingt over *Mien meziek* en over *Wat de boas hom zee* (Wat de baas hem vertelde). Over dat laatste kan hij een boek schrijven: zijn werkgever heeft hem na een dienstverband van 27 jaar aan de dijk gezet... Hij zingt het alsof hij het over iemand anders heeft. "Met zijn ziel onder de arm ging de man naar huis, op weg naar de WW. En een man laat geen traan, hoewel er geen spaan heel blijft van hem."

Daarom is het niet slecht dat zijn leven samenhangt met muziek. In het Wioka Cabaret trad Raspe met zijn moeder op en aan het eind van de jaren vijftig zong hij met Rieks Folgerts (die nu de muziek van *Viskelu* voor hem schreef) en op de cd ook in duet present is.

'Een beetje terug naar toen' is voor Raspe het motief. Zijn carrière staat bol van herinneringen aan Cliff Richard en The Searchers, aan het succes dat hij met Folgerts boekte als Askay Brothers, een kopie van de Everly Brothers, hun stralende voorbeeld. Maar Raspe is er duidelijk op uit een iets ander geluid te produceren – in samenwerking met Fries Wolma – dan de meeste cd's in het Gronings dialect verklanken. Hans K. de Koning, zijn officieuze pr-agent, zegt dat Johan Raspe "terugkeert naar zijn roots, een cirkelgang in zijn muziek sluit. De sound is inderdaad anders dan we van hem gewend zijn. Hij is er op uit muziek te maken met de jongens van vroeger. Deze cd heeft niets meer te maken met het Askay- of Everly-geluid."

En toch? In *Mien Meziek* zingt Johan Raspe dat hij zich gebruikt voelt en erg onbegrepen. "Er is maar één mens die me begrijpt. Dat is mijn vrouw. Alles dat goed was lijkt verdwenen, ik blijf alleen met mijn muziek."

Hoewel... alleen?

Begeleiders als Addy Scheele kruisen zijn pad en in duetten ontmoet hij Fries Wolma, Rieks Folgerts dus, Chris Kleine en zelfs Wia Buze, die met hem *Doe waist 't wel* zingt, een tekst over een verloren liefde.